Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 754 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. KEULEN**
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. KEULEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekster die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 20 oktober 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 12 mei 2024, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 3 december 2025 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster kan gelet op de motieven van de bestreden beslissing die worden gesteund op haar persoonlijke situatie, documenten en verklaringen niet ernstig voorhouden dat hoewel de bestreden beslissing "zes" pagina's bevat, louter een theoretische uiteenzetting van verschillende wetten en conventies wordt gegeven en deze niet worden toegepast op haar concrete situatie. Evenmin stipt zij aan welke "verkeerde extracten" zouden zijn gehaald uit de COI Focus.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met haar verklaringen en de documenten aangebracht in het kader van haar beschermingsverzoek, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Het komt aan verzoekster toe om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Zij slaagt hierin evenwel niet, zoals hierna zal blijken.

2.1. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift vooreerst uitvoerig over een wetsvoorstel dat door de Albanese regering recent werd ingediend om het strafrecht van het land te wijzigen. Zij stelt vervolgens dat het feit dat zij toegang had tot een advocaat absoluut niet het gevolg heeft dat zij niet langer vervolgd zou worden en dat het feit dat er getracht wordt wat te doen aan corruptie absoluut niet het gevolg heeft dat er geen corruptie meer zou zijn.

Verzoekster concretiseert haar betoog niet verder, laat staan dat zij het in concreto in verband brengt met de motieven van de bestreden beslissing. Reeds om deze reden slaagt zij er niet in de motieven aan het wankelen te brengen.

In de mate dat verzoekster haar pijlen richt op het motief van de bestreden beslissing betreffende haar verklaringen dat B. C. haar aanklaagde wegens laster en smaad omdat zij op haar facebookprofiel posts over hem en zijn echtgenote had geplaatst waarbij zij aankaartte dat hij en zijn echtgenote voor een slechte interne werking van de Democratische Partij zorgden, kan zij niet overtuigen.

Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen/hebben genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Dit alles wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen betoog van verzoekster waarin zij louter algemeen stelt: "De Albanese regering heeft recent een wetsvoorstel ingediend om het strafrecht van het land te wijzigen", een algemene uiteenzetting geef waarin zij wetsartikelen citeert en verwijst naar corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel te nemen, kan niet doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch kan het de gemaakte appreciatie weerleggen of in een ander daglicht stellen. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de Albanese overheid allerhande inspanningen doet en daadwerkelijk en effectief optreedt tegen corruptie. Dat corruptie in Albanië nog steeds wijdverspreid is en dat er nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het betoog van verzoekster is dan ook niet van die aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Zoals pertinent vastgesteld door de commissaris-generaal blijkt uit niets dat verzoekster haar rechten in Albanië niet kon laten gelden: "Betreffende uw verklaringen dat B. C. u aanklaagde wegens laster en smaad omdat u op uw facebookprofiel posts over hem en diens echtgenote had geplaatst waarbij u aankaartte dat

hij en zijn echtgenote voor een slechte interne werking van de Democratische Partij zorgden (CGVS, p. 8 en p. 10-11), dient er te worden opgemerkt dat, ofschoon u in dit verband verklaarde dat er geen manier is om de corrupte overheid te bevechten – u erkende evenwel dat corrupte politici bijv. vervolgd kunnen worden –, uit niets blijkt dat uw juridische rechten in Albanië niet gerespecteerd werden. Zo had u toegang tot een advocaat die u verdedigde (CGVS, p. 9 en p. 11), u had de mogelijkheid om tegen de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Tirana, namelijk dat zij de juridische procedure stopzetten omdat u en B C zonder een geldige reden afwezig bleven tijdens de zitting, binnen de 15 dagen in hoger beroep te gaan (document 4) – iets waarvan u geen gebruik maakte – en de juridische procedure tegen u werd, zoals aangehaald, stopgezet waardoor u ten gevolge van B. C.'s klacht geen gerechtelijke vervolging meer dient te vrezen (CGVS, p. 11-12; zie ook de door u neergelegde gerechtelijke documenten: document 4). Bijgevolg blijkt uit niets dat u uw rechten in Albanië niet kon laten gelden."

Verzoekster voert slechts een hypothetisch betoog vertrekkende van een wetsvoorstel. Zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, had zij toegang tot een advocaat die haar verdedigde en kreeg zij de mogelijkheid om in beroep te gaan. Tevens wordt geduid dat uit het door haar neergelegde gerechtelijk document blijkt dat de juridische procedure tegen haar werd stopgezet waardoor zij ten gevolge van B. C.'s klacht geen gerechtelijke vervolging meer dient te vrezen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat deze vaststelling niet langer actueel is.

Verzoekster zet evenmin uiteen voor welke andere feiten zij vervolging zou vrezen, noch om welke concrete redenen zijn hiervoor geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming.

In dit verband worden ook volgende motieven van de bestreden beslissing hernomen: "Aangaande uw verklaringen dat nadat u op 30 mei 2025 de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis in Tirana verliet er onbekende mensen op uw Facebookpagina schreven dat u in de psychiatrie was opgenomen, dat ze u de inhoud van uw vroegere posts op Facebook kwalijk namen en zich er de vraag stelden waarom mensen nog op de Democratische Partij zouden stemmen waardoor u bij een terugkeer naar Albanië vreest dat u steeds door mensen zal afgekeurd en gestigmatiseerd worden (CGVS, p. 10), dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk kon maken dat u bij eventuele problemen in dit verband bij een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit is hier evenwel niet het geval. U verklaarde immers dat u van deze feiten nooit aangifte deed bij de Albanese politie (CGVS, p. 8). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat uw mentale toestand niet goed was (CGVS, p. 8), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat u verklaarde dat u bij (eventuele) problemen bij een terugkeer naar Albanië niet zou kunnen rekenen op de hulp van de Albanese autoriteiten omdat in Albanië iedereen die macht en geld heeft gemakkelijk zijn ding kan doen (CGVS, p. 13), kon u evenmin aannemelijk maken. Immers, gevraagd waarop u deze zienswijze concreet baseerde, bleef u vaag en beweerde u dat criminelen in Albanië de baas zijn. Als voorbeeld hiervan verklaarde u een tijd geleden in een artikel gelezen te hebben dat het hoofd van een politiekantoor informatie aan criminelen had doorgespeeld. Echter, gevraagd wat er met het hoofd van het politiekantoor gebeurde moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of het hoofd van het politiekantoor gerechtelijk vervolgd werd, verklaarde u dat u veronderstelde dat dit wel het geval was aangezien het verhaal in de media was gekomen (CGVS, p. 13). U erkende tevens dat politici voor corruptie vervolgd konden worden (CGVS, p. 11). Uit dergelijke verklaringen, en mede gezien uit uw voorbeeld net wél blijkt dat de autoriteiten optraden tegen een corrupte politiefunctionaris, kan er allerminst worden afgeleid dat de Albanese politie en autoriteiten onwillig of onkundig zouden zijn u te voorzien in de nodige hulp en/of bescherming. Het feit dat een politiefunctionaris corrupt zou zijn betekent overigens niet dat het hele Albanese politiekorps corrupt is."
(…)
Daar waar u verklaarde dat er in Albanië een stigma zou heersen op mensen met psychologische problemen waardoor u steeds door mensen zou beoordeeld, uitgelachen en geprovoceerd worden (CGVS, p. 10; p. 13; document 12) dient te worden opgemerkt dat het hier louter om een hypothetische vrees gaat. Immers, u heeft nadat u op 30 mei 2025 de psychiatrische instelling verliet, behalve de mensen die negatieve zaken op uw Facebookpagina plaatsten, geen concrete problemen gekend in Albanië (CGVS, p. 8). Bovendien wijst, zoals hierboven reeds gesteld, niets erop dat u bij eventuele (zwaarwichtige) problemen bij een terugkeer naar Albanië niet zou kunnen rekenen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Tot slot blijkt u gesteund te worden door uw entourage en meer bepaald uw zussen, waardoor niet aangenomen kan

worden dat, ondanks het door u geschetste stigma dat in Albanië op mensen met psychologische problemen zou rusten, u geïsoleerd zou zijn en zonder netwerk zou vallen (zie door u opgestelde e-mail d.d. 10 oktober 2025; document 12; CGVS, p. 6; p. 13). Zo hielp uw zus A., die professor is aan de universiteit van Tirana, u nadat u de laatste keer het psychiatrische ziekenhuis had verlaten bij uw dagdagelijkse taken en ondersteunen uw zussen, met wie u nog dagelijks contact heeft, u hier financieel (CGVS, p. 6-7). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Albanië niet opnieuw in uw woning terecht zou kunnen of niet (indien nodig) opnieuw op uw familiaal netwerk beroep zou kunnen doen om er een leven uit te bouwen."

Verzoekster gaat niet in op deze pertinente motieven, minstens reikt zij geen concrete overtuigende argumenten aan die deze bevindingen ontkrachten.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Verzoekster dient haar vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter hypothetische vrees die niet op enig concreet en overtuigend gegeven is gesteund, is onvoldoende om een beroep op internationale bescherming te funderen. Verzoeksters algemeen en hypothetisch betoog volstaat dan ook niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Het weze herhaald dat dit in concreto moet worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet ook op de overige concrete motieven in de bestreden beslissing die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een actuele en concrete vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, in haar individueel geval, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

2.2. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal voorts dat verzoekster haar medische/psychologische problemen als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en evenmin ressorteren onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Vervolgens stelt hij met verwijzingen naar de verklaringen van verzoekster terecht vast dat zij wel degelijk toegang had tot de aldaar aanwezige (mentale) gezondheidszorg:

"Zo werd u in 2023 en in 2025 respectievelijk voor een week en een maand opgenomen in de psychiatrische afdeling van een ziekenhuis in Tirana (CGVS, p. 2 en p. 6; document 9). U meende evenwel dat de gezondheidszorg in Albanië niet goed is (CGVS, p. 10). Daar waar u verklaarde dat er bij uw eerste opname in 2023 wel artsen aanwezig waren maar dat de arts die u medicatie voorschreef enkel met uw zussen (en dus niet met u) sprak en u bij het verlaten van de psychiatrische instelling dermate zware medicatie kreeg dat u bijna niet in staat was om te wandelen (CGVS, p. 6) dient er te worden opgemerkt dat u bij uw tweede opname in 2025 wel degelijk met uw behandelende arts kon overleggen over welke medicatie u kreeg waarbij de arts uw medicatie aanpaste (CGVS, p. 10 en p. 12). Verder verklaarde u dat u bij uw tweede opname in een kelder van de psychiatrische afdeling verbleef, u er met zes ander mensen tezamen op één kamer sliep, er geen ramen waren, en u er samen met andere patiënten die criminele feiten hadden gepleegd moest samenleven en deze uw eten stalen (CGVS, p. 10 en p. 12). U gaf evenwel tevens aan dat u bij uw consultaties bij artsen en ziekenhuizen in Albanië het gevoel had dat men u naar goed vermogen wou helpen gezien de omstandigheden waarin zij werkten (CGVS, p. 12). Dat er een kwaliteitsverschil bestaat tussen de Albanese en de Belgische gezondheidszorg doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u toegang had tot de in Albanië beschikbare voorzieningen en houdt als dusdanig dus geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Daar waar u nog de opmerking maakte dat u het medicijn dat u in Albanië voorgeschreven kreeg en ook nog in België inneemt enkel in de apotheek die verbonden is aan de psychiatrische instelling in Tirana kan bekomen en zij dit medicijn soms niet ter beschikking hebben (CGSV, p. 10; p. 12), kan er nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat er u in Albanië omwille van discriminatoire redenen toegang tot de gezondheidszorg werd ontzegd."

Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift de gezondheidszorg in Albanië, de omstandigheden waarin zij werd opgenomen in de psychiatrische afdeling en de toegang tot medicatie. Tevens maakt verzoekster op 11 februari 2026 2 attesten opgesteld door dokter Z. A. over aan de Raad. In deze attesten wordt bericht over

raadplegingen psychiatrie op 31 oktober 2025 en 16 januari 2026. In het recentste attest wordt onder meer als diagnose "bipolaire stoornis nu stabiel met medicatie" en "traumaklachten" opgetekend.

Verzoekster slaagt er met haar betoog in haar verzoekschrift en het neerleggen van voormelde attesten echter niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij geeft dan wel aan het niet eens te zijn met de beoordeling van haar medische situatie zoals geformuleerd in de bestreden beslissing, doch zij maakt niet aannemelijk dat deze problemen vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster, die onder meer slechts een algemeen betoog voert over de omstandigheden waarmee naar haar mening rekening dient te worden gehouden, middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst valt niet onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Albanië verzoekster op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). In de mate dat aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4.

Financiële moeilijkheden om de zorg en/of medicatie te betalen evenals de erbarmelijke leefomstandigheden waarnaar verzoekster slechts zeer algemeen verwijst in haar verzoekschrift, betreffen voorts elementen van socio-economische aard die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster hierdoor een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals hoger geduid in de bestreden beslissing, blijkt overigens uit niets dat verzoekster bij een terugkeer naar Albanië niet opnieuw in haar woning terecht zou kunnen of, indien nodig, niet opnieuw op haar familiaal netwerk beroep zou kunnen doen om er een leven uit te bouwen. In de bestreden beslissing wordt tevens omstandig gemotiveerd omtrent de tewerkstelling die verzoekster had in Albanië.

Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij dient zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of verzoekster een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

2.3. Op de overige motieven van de bestreden beslissing gaat verzoekster niet in, minstens brengt zij geen overtuigende elementen aan die deze bevindingen in een ander daglicht plaatsen. De motieven blijven dan ook onverminderd overeind.

3. Tot slot blijkt uit niets dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1613 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster wijst erop dat zij problemen heeft gekend met een persoon die net zoals zij werkzaam was binnen de Democratische Partij, aangezien zij op Facebook een aantal berichten heeft geplaatst om aan te kaarten hoe deze persoon en zijn echtgenote de goede werking van de partij belemmerden. Voor deze problemen kan zij in Albanië niet op overheidsbescherming rekenen, aangezien er een hoge graad aan corruptie heerst en de feiten zich situeren binnen de context van de politiek. Verder benadrukt verzoekster haar mentale problemen: zij wordt hierdoor gestigmatiseerd en zal, voor wat betreft de door haar aangeklaagde problemen binnen haar partij, minder geloofwaardig overkomen als gevolg van haar psychische toestand. Verder bevraagd, licht verzoekster toe dat zij voor haar psychische problemen medicatie neemt die in Albanië in het beste geval alleen is te verkrijgen in ziekenhuisapotheken, maar vaak gedurende maanden ook helemaal niet. Dit vormt een eerste probleem. Een tweede probleem bestaat erin dat men haar bij terugkeer zal "provoceren", waardoor zij riskeert opnieuw te zullen worden opgenomen in een ziekenhuis, waar de omstandigheden verschrikkelijk zijn. In het verleden heeft zij er verbleven in een kamer zonder daglicht, met zes andere personen, en ook in dezelfde ruimte als een moordenaar moeten verblijven. Beide problemen vormen een reden om niet terug te kunnen keren en daarnaast heeft zij in Albanië aan alle kanten vijanden gemaakt; zij zou er nergens meer worden aanvaard. Hiernaar gevraagd, licht verzoekster nog toe dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 heeft geleid tot een negatieve beslissing."

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 maart 2026.

7. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit geheel na. Door louter en alleen eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en voorts algemene opmerkingen te formuleren zonder deze concreet op de gronden van de beschikking te betrekken, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke. Verzoekster blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritiseren. Bijgevolg brengt zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Verzoekster herhaalt ter zitting summier eerder afgelegde verklaringen en haar argumenten in het verzoekschrift waar zij voorhoudt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen geen aanspraak kan maken op bescherming van de Albanese autoriteiten die een hoge graad van corruptie kennen, zij mentale problemen kent, hiervoor wordt gestigmatiseerd, haar benodigde medicatie moeilijk te verkrijgen is in Albanië en dat zij *"geprovoceerd"* zal worden zodat ze opnieuw zal worden opgenomen. In voormelde beschikking wordt hierop omstandig geantwoord. Door louter eerder gedane verklaringen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Waar zij ter zitting daarnaast aangeeft dat zij in Albanië *"aan alle kanten vijanden [heeft] gemaakt"*, wat ze niet verder duidt, beperkt verzoekster zich wederom tot een algemeen, vaag en hypothetisch betoog

waarmee ze niet aantoont dat ze werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Evenmin toont verzoekster hiermee aan dat zij in geval van een terugkeer Albanië, in haar individueel geval, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming van de Albanese overheden.
Waar zij aanvoert dat *"zij zou er nergens meer worden aanvaard"*, wijst de Raad erop dat, zoals geduid in de bestreden beslissing en voormelde beschikking, nergens uit blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Albanië niet opnieuw in haar woning terecht zou kunnen of, indien nodig, niet opnieuw een beroep zou kunnen doen op haar familiaal netwerk om er een leven uit te bouwen. In de bestreden beslissing wordt tevens omstandig gemotiveerd omtrent de tewerkstelling die verzoekster had in Albanië. De Raad herneemt hierbij de motieven uit de bestreden beslissing:

8. Gelet op het voorgaande, brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

9. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO